

מ"ת 30132/07/15 - ציון בוקריס, מרדכי מוטי מיכאל נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 30132-07-15 מדינת ישראל נ' בוקריס ואח'

בפני	כבוד השופט יוסי טורס
מבקשים	
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לעיון חוזר במסגרתה עותרים המבקשים לבטל את המגבלות המוטלות כיום על חירותם. לחלופין מבוקש להתיר למבקש 2 לשנות את כתובת מגוריו מקריית אתא לנהריה.
2. נגד המבקשים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות של תקיפה הגורמת חבלה חמורה, לפי סעיף 333+29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - "חוק העונשין"). כן, יוחסה למבקש 2 עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. בד בבד הוגשה אף בקשה להורות על מעצרם עד תום ההליכים.
3. בדיון שהתקיים ביום הגשת הבקשה (ביום 15.7.15; כב' השופטת ל. שלאעטה) לא חלקו המבקשים על קיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. הצדדים הגיעו להסכמה לפיה המבקשים ישוחררו בתנאי מעצר בית מלא, תוך שאושרו למבקש 1 שני חלונות אוורור בכל יום ולמבקש 2 הותר לצאת למקום עבודתו ובלבד שיהיה מפוקח כל העת על ידי אחד המפקחים.
- בהמשך הותר למבקש 1 לצאת ממקום מעצר הבית לצורך עבודתו כתקליטן באירועים, במספר הזדמנויות.
4. כעת עותרים המבקשים לביטול תנאי השחרור שעניינם הגבלת חירות. המבקשים מנמקים בקשתם בחלוף הזמן, בעברם הנקי ובמיוחד בעובדה שלפני ימים אחדים הוגש כתב אישום נגד המתלונן בגין חלקו באירוע. הסנגור טוען כי כתב האישום נגד המתלונן הנו בבחינת דיבור בשני קולות, שכן נטען בו שהוא דקר את המבקש 1 במפתח, גרם לו חבלות ובשל כך נאלץ המבקש 2 להתגונן באמצעות הכיסא, מעשים בגינם הוא נותן כיום את הדין.

5. ב"כ המשיבה הסכים להקלה מסוימת בתנאים, אך סבר שאין הצדקה לביטול תנאי השחרור במלואם. לעניין זה הדגיש ב"כ המשיבה את האלימות הקשה בה נקטו המבקשים נגד המתלון בחלקו השני של האירוע, מעשה לגביו אין מחלוקת אף לאחר הגשת כתב האישום נגד המתלון.

6. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הסנגור, אני בדעה כי הגשתו של כתב האישום נגד המתלון, מהווה שינוי נסיבות המצדיק בחינה מחודשת של תנאי השחרור. אפרט עמדתי.

7. כתב האישום שהוגש נגד המבקשים כולל שני אירועים מובחנים בזמן, אך בעלי קשר ענייני. הראשון התרחש מחוץ לחנות "מוטי מותגים" (השייכת למבקש 2) והוא מתואר בסעיף 1. האירוע השני התרחש רבע שעה לאחר מכן במספרה סמוכה והוא מתואר בסעיף 2 ואילך.

8. ביחס לאירוע הראשון נטען בכתב האישום כי המבקש 1 תקף את המתלון "בכך שדחפו...לאחר מכן נטל...כיסא עשוי ברזל והיכה באמצעותו את המתלון בכל חלקי גופו". והנה בכתב האישום שהוגש נגד המתלון, כחודש וחצי לאחר שהמבקשים שוחררו למעצר בית, תואר האירוע באופן שהמתלון איים על המבקש 1 בעודו מחזיק חפץ חד הדומה למפתח ואמר לו "אתה רוצה שאני אדקור אותך". כתב האישום נגד המתלון ממשיך ומציין כי בהמשך תקף המתלון את המבקש 1 בכך ששרטו בבטן באמצעות החפץ החד, איים עליו "היום אתה מת. היום אני דוקר אותך" ובהמשך היכה בו באגרוף בפניו כשהחפץ החד בידו ואף המשיך לאיים עליו שיהרוג אותו היום.

9. החלק העובדתי באירוע הראשון בכתב האישום שהוגש נגד המתלון, נחתם בדברים הבאים:

4. "המתלון (המבקש 1 כאן - י"ט) נאלץ להרים כיסא ולהניפו לעבר הנאשם (המתלון כאן - י"ט) בכדי להגן על עצמו, אך הנאשם (המתלון כאן - י"ט) איים "אני אזיין אותך היום אתה מת".

5. "מיד קפץ הנאשם (המתלון כאן - י"ט) על המתלון (המבקש 1 כאן - י"ט) והפילו לרצפה יחד [צ"ל "עם" - י"ט] הכיסא ובעודו שרוע על הרצפה ניסה לדקרו באמצעות החפץ החד בצווארו"

(סעיפים 4-5 לכתב האישום בת"פ 9742-09-15).

10. קיומם המקביל של שני כתבי האישום, באופן בו נוסחו, מציב קושי ממשי ביחס לאירוע הראשון. מתואר בהם אירוע אחד בשני אופנים שונים וסותרים. בכתב האישום שהוגש נגד המבקשים, צוין כי המבקש 1 הניף כיסא לעבר המתלון והיכה אותו באמצעותו בכל חלקי גופו. כתב האישום אינו מתאר כל רקע לאירוע זה ולא מזכיר דבר באשר

להתנהגות המתלונן קודם לכן. מנגד, בכתב האישום שהוגש נגד המתלונן, נטען ביחס לאותו אירוע ממש כי הוא איים בחפץ חד על המבקש 1, תקף אותו באגרופים ואף דקר אותו, עד כי המבקש 1 "נאלץ להרים את הכיסא ולהניפו... כדי להגן על עצמו" ובתגובה המתלונן הפיל אותו עם הכיסא וניסה לדקור אותו בחפץ החד.

11. הנה כי כן. אותו אירוע מתואר באופן שונה לחלוטין בשני כתבי אישום נפרדים, עד כדי שמעשה שבכתב אישום אחד מתואר כעבירת אלימות קשה, ללא כל התגרות מצדו של המתלונן, מתואר באישום האחר, כמעשה קל ערך של התגוננות שלא גרם כל פגיעה במתלונן, אשר מצדו תקף באלימות קשה את הנאשם שבפניו.

12. במהלך הדיון ניסיתי להבין הכיצד זה הוגשו שני כתבי אישום סותרים ביחס לאותו אירוע ולא זכיתי לתשובה המניחה את הדעת. דומה שאין צורך להרחיב בדבר חומרתי של הדבר. אכן, המאשימה רשאית לקבל גרסה של מתלונן אף בהינתן גרסה סותרת של החשוד והדבר הוא מעשה יום יום. ואולם, היא אינה יכולה לקבל את גרסאותיהם של שני עדים הטוענים טענות הפוכות. היא אינה יכולה להגיש כתבי אישום סותרים ביחס לאותו אירוע, בבחינת תמונת ראי. לא יתכן כי המאשימה תאשים את פלוני בתקיפה בהליך אחד, ותראה באותו מעשה כהגנה עצמית בהליך אחר. כמו כן, אין לאפשר טיעון עובדתי סותר בשני כתבי אישום המתארים את אותו אירוע. בעניין דומה ציין בית המשפט המחוזי כי "אם התביעה לא יכולה להכריע ברמת הראיות שנדרשת ממנה בשלב הגשת כתב האישום, קרי ראיות לכאורה, מי משני המעורבים אחראי לתקיפה, מוטב שלא תגיש כתב אישום. בוודאי הדבר העדיף על הגשת שני כתבי אישום סותרים זה את זה חזיתית. לפיכך כבר תחילת הדרך בתיק זה נגועה בטעות או שמא בשיקול דעת לא נכון." (ע"פ (ת"א) 71607/93 מוריס מימון נ' מדינת ישראל (14.1.04)).

13. נפקותה של תקלה זו על עניינו ברורה. ביחס לאירוע הראשון יש בכך לפגום במסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, אם לא להשמיט את הקרקע מתחתיה. הטיעון העובדתי שטענה המאשימה באישום נגד המתלונן (לגביו מצהירה היא שקיימות בידה ראיות לכאורה) אינו יכול להתיישב עם קיומן של ראיות לכאורה נגד המבקש 1 ביחס לאירוע הראשון. אם קיימות ראיות לכאורה להתנהגותו של המתלונן באירוע הראשון, ממילא לא קיימות ראיות לכאורה להתנהגות המבקש 1 באירוע זה, שכן סיכויי הרשעתו לאור התנהגות המתלונן באירוע (כנטען על ידי המאשימה) אינו ממשי.

14. לנושא זה השלכה נוספת והיא שמדובר ברקע רלוונטי לאירוע השני המתואר מסעיף 2 ואילך לכתב האישום. גם בעניין זה ראיתי להעיר כי אין זה ראוי שהמאשימה תגיש כתב אישום לאקוני ולא תפרט את הרקע לאירוע, במיוחד שיש בו להסביר את התנהגות הנאשם. בית המשפט העליון שב וציין את חובתה של המאשימה לפרט בכתב האישום את כלל הנסיבות הקשורות לאירוע לרבות אלו הנוחות לנאשם. ראה:

"כתב האישום שהוגש נגד המשיב אינו כולל תיאור מלא של האירועים שקדמו לירי שהיה בבירור מקום לראותם כרקע האירוע המצער עצמו; והוא אף כולל תיאור של אירוע הדריסה ("בעודם שומרים על העצור, הגיע למקום רכב מסחרי... אשר נעצר בסמוך לעצור וממנו ירד... [המנוח]") - שאינו מרמז אפילו לעובדה שהמשיב נפגע מן הרכב. בראיה לאחר, ברור כי דיון בתחולת הסייגים לאחריות הפלילית חייב התייחסות לאירועי ההתפרעות והדריסה - ולפיכך חובה היה לכלול תיאורים אלה בכתב

האישום... הדבר מעוגן גם בחובת ההגנות המוטלת על המדינה כמדינה; לא באירוע תלוש מהקשר עסקי, והתמונה המוצגת לבית המשפט צריך שתהא שלמה בכל הרלבנטי לעבירות, גם אם אין הדבר נוח לתביעה" (ע"פ 6392/07 **מדינת ישראל נ' יחזקאלי** (30.4.08)).

15. חשיבות הדבר אף התעצמה לאחר כניסתו לתוקף של תיקון 113 לחוק העונשין, במסגרתו הוגבלה יכולתם של הצדדים לטעון במסגרת הטיעון לעונש, טענות שלא נזכרו בעובדות כתב האישום, במיוחד לאחר הסדר טיעון (ראה סעיף 40'י לחוק העונשין; ע"פ 5841/14 **ארקאן נ' מדינת ישראל** (8.7.2015)); ע"פ 7349/14 **מדינת ישראל נ' פלונית** (14.5.15)). מגבלות אלו, הרלוונטיות במיוחד לנאשם, שאינו שולט בנוסחו של כתב האישום, מטילות על המאשימה חובה מוגברת לפרט בכתב האישום את כל הנסיבות הרלוונטיות לאירוע, לגביהן קיימות ראיות, אף כאלו הנוחות לנאשם.

16. ולענייננו. האירוע השני הנזכר בכתב האישום הנו אירוע אלימות שאינו קל. עיינתי מספר פעמים בדיסק המתעד אירוע זה וניתן לראות בו כי המבקש 2 נכנס למספרה בה שהה המתלונן, הפילו ארצה והפליא בו את מכותיו (ואגרופיו). המבקש 1 הצטרף לאירוע והיכה אף הוא באגרופים את המתלונן, אם כי חלקו באירוע קטן יותר מזה של המבקש 2.

17. אירוע אלים זה מקים עילת מעצר שעניינה מסוכנות. המכות הנמרצות שהיכו השניים את המתלונן, לא היו קלות. הן גרמו לנזק ממשי (שבר) ויש בהן להעיד על מסוכנות. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהעובדה שהמאשימה טוענת כי מספר דקות קודם לכן, תקף המתלונן באלימות לא פחותה את המבקש 1, שרט אותו בחפץ חד (מפתח ככל הנראה), היכה בו באגרופים ואיים עליו. נראה כי לאירוע זה היה השפעה ממשית על התנהגותם של המבקשים ויש בראיה כוללת של האירוע על מנת להביא למיתון מסוים במסקנה בדבר מסוכנותם. עוד אציין כי בכתב האישום אין למצוא טיעון ביחס לאירוע שגרם את השבר בידו של המתלונן, האם היה זה האירוע הראשון או שמא השני. ככל שמדובר באירוע הראשון, הרי שיש להביא בחשבון את הפגיעה הממשית בעצמת הראיות ביחס לאירוע זה, בשל הגשת כתב האישום הסותר.

18. נתון נוסף שיש להביא בחשבון הוא שנגד המתלונן לא הוגשה בקשה למעצר עד תום ההליכים והוא אינו נתון בכל תנאים מגבילים. מנגד, המבקשים נתונים בתנאים מגבילים חמורים. בעניין זה נקבע כי:

"הלכה היא כי עקרון השוויון, שלפיו אין ליתן יחס שונה לשווים, חולש על סוגיית המעצרים, וכלל זה חל גם על מעצרים עד לתום ההליכים של נאשמים. עקרון השוויון החל בדיני מעצרים מורה אותנו שלא לנהוג בצורה שונה בין נאשמים שאין ביניהם שוני רלבנטי, ככל שהדבר נוגע בשאלת המעצר" (בש"פ 2123/14 **גאנס נ' מדינת ישראל** (3.4.2014))

19. עוד נקבע בסוגיה זו כי "ככלל, די יהיה בקיומה של הפליה בין נאשם שהוחלט על מעצרו, לבין נאשמים אחרים שענינם דומה ואשר שוחררו ממעצר, כדי להטות את כפות המאזניים, ולהביא לשחרורו של אותו נאשם ממעצר.

תנאי מקדמי לשחרורו של נאשם ממעצר, על בסיס טענת הפליה, נעוץ בשאלה האם קיים שוני רלבנטי בינו לבין יתר הנאשמים. לצורך בחינת המשותף או המבחין בין נאשמים שונים, יש ליתן את הדעת, בין היתר, למידת מעורבותם בביצוע העבירה; לעברם הפלילי; לעוצמת התשתית הראייתית בעניינם; ולשאלה האם הם הפרו את אמונו של בית המשפט (בש"פ 3303/15 מדינת ישראל נ' מיכאל פרץ (19.5.15)).

20. לאחר שבחנתי את עניינם של המבקשים, אל מול עניינו של המתלון, לא מצאתי שקיים שוני מהותי המצדיק התייחסות כה שונה אל המבקשים. מבחינת המעשים, יש לבחון את המעשה המיוחס למתלון בכתב האישום נגדו, מול המעשה המיוחס למבקשים באירוע השני. אין להביא בחשבון את האירוע הראשון בכתב האישום נגד המבקשים, לאור קיומו של כתב אישום סותר בעניין זה ממש. בחינת המעשים אינה מגלה חומרה יתרה ביחס לאחד מהם, המצדיקה הבדל כה מהותי ביחס למגבלות שיש להטיל על המעורבים. במיוחד הדברים יפים כאשר מביאים בחשבון את השפעתו של האירוע הראשון על התנהגות המבקשים באירוע השני. עברם של המבקשים נקי, לעומת עברו של המתלון, הכולל עבירת אלימות אחת בגינה נידון זמן קצר לפני האירוע לעונש מותנה. המבקשים שוהים בתנאים מגבילים קשים כחודשיים. כל אלו מביאים לכדי מסקנה לפיה אין הצדקה להותיר את המבקשים בתנאים מגבילים אלו, לאור תמונת הראיות כפי שקיימת כיום.

21. ויודגש. הגשת כתב האישום בנוסח כפי שהוגש בסופו של דבר נגד המתלון מהווה שינוי נסיבות שהסנגור לא יכול היה לצפות בעת ההסכמה בדבר תנאי השחרור. אכן, התשתית הראייתית לאורה נוסח כתב האישום נגד המתלון הייתה קיימת בעת שהושגה ההסכמה על תנאי השחרור. ואולם, הסנגור לא יכול היה לצפות כי המאשימה תאמץ בסופו של דבר את גרסת המבקשים בדבר חלקו של המשיב באירוע הראשון (ואף באופן הסותר את גרסת המתלון שאומצה באישום נגד המבקשים). התפתחות (מפתיעה) זו מהווה שינוי נסיבות ממשי, שיש בו להביא לבחינה מחודשת של ההצדקה שבהותרת תנאי השחרור על כנם.

22. לאור כל זאת אני מורה על ביטול תנאי השחרור שעניינם "מעצר בית" וצורך בפיקוח אנושי. התנאי לפיו נאסר על המבקשים ליצור כל קשר עם המתלון נותר בעינו. כמו כן נאסר על המבקשים להתקרב לעסקו של המתלון ולבית מגורי מרחק של 500 מטר. כמו כן באם יתקלו במתלון במקום אחר, נאסר עליהם לשהות במרחק הקטן מ-50 מטר ממנו.

23. אני מעכב ביצוע החלטתי עד יום 30.9.15, אלא אם המשיבה תודיע שאין בכוונתה להגיש ערר על החלטה זו, שאז תכנס החלטתי לתוקף מיד עם מסירת הודעה כאמור.

להמציא ההחלטה לצדדים בפקס.

תיק החקירה מצוי בלשכתי והמזכירות תמסור אותו לתובע עם דרישה.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשע"ו, 25 ספטמבר 2015, בהעדר
הצדדים.